

שנת בר המצווה

גבעת חיים איחוד, תשע"ז

28.7.2017

איורים: עידית בר שלום
תמונות: ליאור יעקבי

ברכת הילדים / אלה, רוני ואילת

כמו שכולכם בטח יודעים, שנת בר מצווה היא שנה מאוד משמעותית, עוצמתית, מלאת חוויות ובעיקר כיף גדול. עברנו הרבה משימות, טיולים, חזרות להצגה, ואין ספק שכל אלו איחדו וגיבשו אותנו.

המשימות בשנה לימדו אותנו הרבה דברים למשל, החלוץ בודד ומשימת התמצאות בתל אביב לימדו אותנו להיות עצמאיים ואחראים. הייתה לנו חוויה מיוחדת, כיפית, מלמדת, מגבשת, ובעיקר הרבה אתגרים.

למדנו גם לקבל את האחר במשימה שבה הלכנו לבקר בבית הספר של גיא שרון, חברינו לשכבה, הלכנו לראות איך הוא מתנהל בבית הספר המיוחד והיפה שלו, נהנינו ומאוד התרגשנו. כתרומה לקיבוץ החלטנו להיפרד מיוני ולשפץ את הגן שלו. צבענו, הכנו שולחן מפסיפס, ונטענו עץ ליצי'.

כמו שאתם רואים הייתה לנו שנה מיוחדת ומהנה במיוחד. אז אנחנו רוצים להודות לכל מי שהשנה הזאת לא הייתה כל כך כיפית בלעדיו. להורים שלנו שתמכו בנו לאורך כל הדרך, ליוו עזרו ודאגו שלא יהיה לנו משעמם לרגע והכי כיף בעולם. למדריכים שלנו לאורך כל השנה אפרת, תמיר, עדי, נועה ויעל תודה על העזרה, ההקשבה והנכונות לעזור.

ותודה ענקית לאנשים שבלעדיהם הערב הזה לא היה נראה אותו דבר: תודה לחמוטל על הריקודים המהממים. תודה לאביב הבמאי האלוף שלנו על ההצגה היפה והיצירתית.

ובהזדמנות זאת אנחנו רוצים להיפרד מאליה ושחר שעוזבים אותנו.

אנחנו רוצים לאחל לכם הצלחה בדרככם החדשה שמרו על קשר!

אוהבים
שכבת ליצי'.

ברכת החינוך

לילדי שנת בר המצווה,

מאחורי כל ילד
שמאמין בעצמו
נמצא הורה
שהאמין בו קודם.

זו תמונה בעלת משמעות לכל אחד מאתנו. וכשנאמר הורה – אנחנו מרחיבים גם אל הצוות החינוכי... כי הרי נאמר כבר ש"כדי לגדל ילד צריך כפר שלם..."
אנחנו בכפר שלנו, המדריכים וכל מה שאנחנו מציעים – מנסים להיות כאלה שכל אחד מכם יבוא לידי ביטוי בשמחה ובביטחון.
אנחנו מאחלים לכם, בסיומה של השנה המיוחדת הזו, שתמצאו עניין בחיים.
שתחפשו מה מסקרן אתכם ותתעמקו בזה...
שתעבדו, בכל עבודה אפשרית – יש בעבודה ערך חשוב בבניית החיים...
שלא תוותרו על כל הזדמנות לשמחה ולהבעת יחס חם וטוב כלפי עצמכם ואחרים.
רבים, כשמסיימים את התיכון יש בהם צער על הזמן שלא ניצלו... אז בלומדינו מניסיונם של הבוגרים, קחו את הזמן הזה ותפיקו ממנו את מלוא האפשרויות.
אנחנו כאן, במרחב של חברת הילדים והנעורים- הכפר הקטן שלנו, מהווים מקום טוב למיצוי האפשרויות.

שנת בר המצווה נפתחה...

בפגישה עם מוטי לתחילת השנה שנבין בכלל מהי שנת בר המצווה, מהו עול מצוות, מהם המעגלים המכילים את השנה ולמה דווקא עכשיו.

ולמשימתנו הראשונה והחשובה בחירת שם לקבוצה התאספנו לצורך החלטה והיו לנו הרבה רעיונות כמו: אננס, פסיפלורה ועוד... בסוף ברוב קולות נבחר ליצי'.
והילדים הסבירו: כי אנחנו כמו פרי הליצי', מחוספסים מבחוץ אך מתוקים מבפנים.
וחשבנו שכך גם המדינה.
וההורים הטרחנים שואלים... מה עם שמות מן הצומח הארצישראלי?

טיול פתיחת השנה וקבלת שבת / עדי דוד

ביום שישי מוקדם בבוקר יצאנו באוטובוס, בני המצווה והוריהם לטיול בר המצווה. היעד הראשון היה חצר כנרת, שם התחיל הרעיון של הקיבוץ. התיישבנו לארוחת בוקר טעימה ובהפתעה קיבלנו חולצות לשנת בר המצווה. בחצר כנרת היה לנו סיור מודרך ושמענו על החווה להכשרת החלוצים והחלוצות בחקלאות. לאחר מכן המשכנו לבית הקברות בכנרת וראינו הרבה שמות של אנשים מפורסמים שהפכו לשמות של רחובות (בורוכוב, כצנלסון, סירקין ועוד). חולקנו לקבוצות וכל קבוצה קיבלה משימה יצירתית על דמות אחרת. הקבוצה שלי עשתה על רחל המשוררת שחיה בכנרת, אך נתבקשה לעזוב אחרי שחלתה בשחפת כדי שלא תדביק את ילדי המקום. היא עברה לעיר ובחדר קטן, מתוך געגועים כתבה את שיריה על הכינרת. ראינו את הקבר של נעמי שמר ושמענו משיריה.

אחרי שהחכמנו ולמדנו הלכנו מבית הקברות כנרת לבית המוטור ובאמצע הדרך עצרנו ליד המצבה לפרדה בובה. נוגה סיפרה לנו סיפור מעניין על פרדה שחיה בקבוצת כנרת לפני כמעט 100 שנה ועזרה הרבה בהקמת גן הירק שהיה שם פעם, היא חרשה וקילטרה ותלמה (כך כתוב על המצבה). בובה היתה נשמעת לאהרון שידלובסקי, מראשוני החלוצים, ולאחר מותה הוא בנה לה מצבה בביצת כנרת וגרם למחלוקת קשה בקבוצת כינרת. אנחנו שמענו את הטענות בעד ונגד מההורים השחקנים שלנו והצבענו ברוב קולות בעד הקמת המצבה. אחר כך רקפת שיתפה אותנו בסיפור מעניין מעבודתה שקשור להגנה על זכויות בעלי חיים. לימים, כשבנו את בריכות הדגים מצדי השביל, הקפידו להשאיר את המצבה על תילה.

עברנו ליד חורשת האקליפטוס הידועה משירה של נעמי שמר בת קבוצת כנרת שנמצאת ליד בית המוטור. בית המוטור נבנה בשנת 1910 על מנת לשאוב מים מהכנרת כדי להשקות את שדות העמק. בשנת 1912 באו למקום עולים מתימן שהתגוררו בצריפים ליד הבית הרועש וניסו לגדל ירקות, רבים מהם נפטרו ממלריה, הם רבו עם אנשי קבוצת כנרת על המים והאדמה עד שהועברו כעבור כ- 20 שנה לשכונת מרמורק ברחובות.

אחרי משחק תחרותי בין הורים לילדים שבו ניצחו הילדים הלכנו לגולת הכותרת של הטיול: שייט בקאנו ברוב רוי. בזמן שההורים נחו. חזרנו רטובים אך מרוצים ומשם המשכנו לארוחת צהריים מפנקת שהכינו ההורים בקיבוץ עין גב, עם נוף משגע לכנרת ואחריה אל מול השקיעה בחוף עין גב ערכנו קבלת שבת מרגשת: הילדים הכינו וקראו את פרשת השבוע, אחר כך שרו כולם כשיהל, פלא ומעין ניגנו בכישרון רב. חזרנו הביתה עייפים אך מרוצים, בהרגשה שהוספנו לעצמנו עוד פיסת ידע על ההיסטוריה של הקיבוץ ומדינת ישראל, והבנו למה התרגשו החלוצים כל ערב שבת אל מול השמש השוקעת בכנרת בארץ ישראל.

פרשת ויירא / יהל רז, פלא סיני, מעין זילבר, שחר יעקבי

יום אחד מופיעים באוהלו של אברהם שלושה אנשים, המבשרים לו שְׁיֵלֵד לו בן. שרה שומעת וצוחקת, מפני שהיא לא מאמינה שבגילה המבוגר תוכל ללדת.

בהמשך מסופר על תוכניתו של אלוהים להשמיד את הערים סדום ועמורה בגלל חטאי האנשים הגרים שם. אברהם מתמקח עם אלוהים על החלטתו בניסיון להציל את אנשי סדום הצדיקים. בעקבות כך לוט ומשפחתו מספיקים להימלט מהעיר, אך אשת לוט, שלא צִיִּיתָה להוראות המלאכים והסתכלה לאחור, נהפכת לנָצִיב מֶלֶח.

כפי שהובטח לאברהם, נולד לו ולשרה בן - יצחק כי צחקה שרה... בגלל קנאת שרה היא דורשת מאברהם לגרש את הגר שיפחתה וישמעאל בנם של הגר ואברהם. הפעם אברהם לא מתווכח ועושה כדברי אשתו.

ולאחר כל הדברים האלה מסופר על עֲקִידַת יצחק. ה' מצווה על אברהם לַעֲקֹד את בנו בהר הַמֹּרְיָה. גם כאן מציית אברהם לדרישה ללא הטלת ספק ויוצא אל הדרך לעקוד את בנו יחידו אשר אהב. ברגע האחרון, לפני שאברהם שולח ידו אל הנער, עוצר אותו מלאך ה'. אברהם רואה את האֵיל המסתתר בסבך. על פי מצוֹת האל נֶעֱקֵד הָאֵיל במקום יצחק.

המסרים העולים מן הפרשה:

בפרשה זו עולים נושאים רבים כמו – הכנסת אורחים (גם של אברהם גם של לוט וגם של אנשי סדום), אמונה לצד חוסר אמונה (שרה לא מאמינה שיוולד לה בן) ודבר נוסף ולדעתנו המשמעותי ביותר - האמונה העיוורת הצייתנית לעומת החשיבה הביקורתית. במעשי אברהם בפרשה עולים גם היכולת שלו לחשיבה ביקורתית וגם האמונה העיוורת: בסיפור סדום ועמורה מוצג לנו אברהם אשר עומד על דעתו, מפעיל חשיבה ביקורתית ומתמקח עם אלוהים, בניסיון לשנות את הגזירה של השמדת הערים. מנגד אברהם הצייתן ההולך אחרי האל באמונה עיוורת – הוא מגרש את הגר ובנם ישמעאל אל המדבר כי אלוהים ציווה עליו להיענות לבקשת שרה ומשמעות הגירוש היא איבוד הבן שלו. הוא מוכן לקחת את בנו היחיד שנותר לו, שהגיע אליו בדרך נס כאשר הוא ושרה זקנים, ולהקריב אותו – להעלותו לעולה כמצוות האל. איך יכול להיות הדבר, שהרגע הזה נחשב לשיא של אמונה? רגע שבו אב מוכן להקריב את בנו? אחת הסברות של סיפור עקדת יצחק היא שזהו רגע מכונן בו הוחלט על הפסקת הקרבת קורבנות אדם ביהדות וקדושת חיי האדם.

ובכל זאת כיצד הדבר מתקשר לנו אל המציאות הישראלית בה אנו חיים?
נראה שדווקא השבוע בו ציינו את יום הזיכרון לרצח יצחק רבין יש לנו דוגמא איך פנאטיות ואמונה עיוורת, ללא ביקורת, מביאה לרצח של ראש ממשלה. שכן יגאל אמיר, רוצחו של יצחק רבין, יצא לעשיית המעשה מתוך אמונה שהוא עושה את הדבר הנכון... וכמה סמלי השם המשותף ליצחק בנו של אברהם ויצחק ראש הממשלה.
מצד שני גם החלוצים שבנו את הארץ שלנו יצאו מתוך תחושת שליחות ואמונה במעשיהם ולעיתים רבות נהגו באמונה עיוורת בעקבות האידיאולוגיה. ויחד עם זה אלמלא כך אולי לא היינו כאן היום...
וגם צה"ל אליו שולחים ההורים את בניהם כאשר הם בני 18 הוא סוג של עקדה שכן הבנים עלולים לשלם בחייהם בשם שמירה על בטחון המדינה שלנו. ואיזו ברירה אחרת יש לנו?
אז האם אמונה עיוורת היא שיא של אמונה? האם כדי לעשות מעשה עלינו ללכת קדימה מבלי לסטות מן האידיאולוגיה? האם בשם האמונה מותר לנו לפגוע באחר?
שאלות שיש להן תשובות רבות. אבל אנו חושבים שהמסר החשוב שעולה מהן הוא שחשיבה ביקורתית ובדיקת האמונה חשובה כדי לבחון מה אנו רוצים ולכן פנינו מועדות. מה מנהל אותנו כבני אדם ואיך אנו רוצים להתנהל במציאות.
והרי זו ראשיתה של התבגרות. מה יותר נאה מלהתחיל את שנת בר המצווה במדד לבדיקת האמונות וההתנהלות שלנו בעולם?

מרוץ הלפיד / אלה נבון ורוני מוהר

כנהוג מדי שנה בחנוכה קבוצת בר המצווה רצה את מרוץ הלפיד, המרוץ שלנו היה משער הקיבוץ ועד למפגן האש המסורתי. נפגשנו בשער הראשי של הקיבוץ והתחלקנו לקבוצות. כל קבוצה של שלושה ילדים מוקמה לאורך הדרך, במקומות שונים בקיבוץ. כל קבוצה רצה עם הלפיד והעבירה אותו לקבוצה הבאה. בסופו של דבר הקבוצה האחרונה, עדי ואופיר, הדליקה ע"פ המסורת את כתובת האש שהיא שם הקבוצה שבחרנו: ליצי'. בנוסף עדי דוד הכינה כוריאוגרפיה לריקוד "תן" של רוני דלומי וכל בנות השכבה רקדו. נהנינו מאוד.

טו בשבט – ערב יצירה

זה לא נרשם לנו כמשימה אבל הגיעה הצעה מפתה... לרותי מדיני לערב יצירה לקיבוץ להצטרף. באנו, סידרנו, גזרנו, מיינו, הגיעו כולם מקטן עד גדול, ואנחנו בסבלנות רבה הדרכנו ועזרנו להכין יצירות לט"ו בשבט: זרים לראש, פרחים ועוד. הרגשנו שאנחנו מתחברים לקהילה, פוגשים הורים וילדים שותפים לתרבות ולעשייה.

עגלה בשבועות

לא ברור מאין זה צץ, אך עגלה של כיתה ז' בתהלוכת חג השבועות נהייתה כבר מסורת ממש, צריך רעיון אחרת זה סתם.... ומוטיבציה להכנה, וטרטקור ועגלה צריך להשיג ואל תחשבו שזה עניין פשוט, אבל לא ויתרנו וקצת נדנדנו... ולבסוף בעזרת עידית ושרון הכנו עגלה לתפארת ה"ליצי", היה כיף ונחמד להיות חלק מתהלוכת החג.

הכרת ההיסטוריה של הקיבוץ / מעין זילבר

מטרת המשימה הייתה ללמוד על ההיסטוריה של הקיבוץ בדרך מהנה וחוויתית. בשבת נעימה בחורף התחלקנו לקבוצות, כך שכל קבוצה ניוטת באמצעות הטלפון למקומות שונים בקיבוץ ופגשה נציג שסיפר על אירוע או מקום מהיסטורית הקיבוץ. בסוף כל סיפור הייתה הקבוצה צריכה לרשום בקצרה על האירוע. אחרי ששמענו את כל הסיפורים, התרכזנו כל הקבוצות עם ההורים במועדון כדי לשתף את כולם בסיפורים ששמענו. את כל החוויות מיקמנו על ציר זמן ובנוסף ראינו סרטונים משעשעים מעברו של הקיבוץ. לסיכום למדנו הרבה על ההיסטוריה של הקיבוץ. מסתבר שחלק מההורים שלנו לנו בלינה משותפת. קינחנו בכיבוד של עוגות, פירות ושתייה. הייתה זו חוויה מהנה.

ספטמבר

12-14

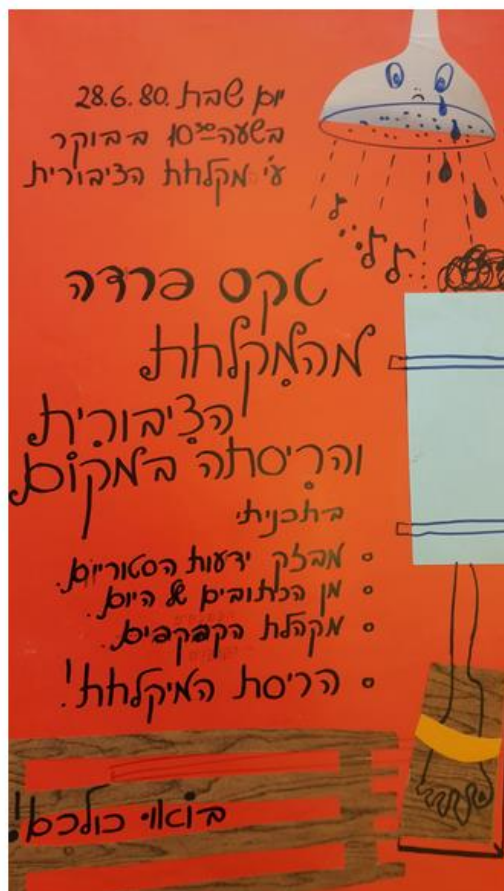
ישיבת מרכז האיחוד בגבעת חיים.
מסתיימת עונת הקייטנה לילדי חוץ (השנה השתתפו בה 250 ילדים).
קבוצת הכדורמים של גבעת חיים זוכה בפעם ראשונה באליפות ישראל.
הוחלט על איחוד ענפי הפלחה והמספוא.
בבית הספר לומדים 203 ילדי ג.ח.א.
בצליחת הכינרת התחרותית זוכה גרשון שפע, וממשיך את המסורת המשפחתית של פינדה וראובן.
בחג אחרון של סוכות חוגגים על יד בריכת השחייה את "חג המים".

יוני

20

ערב "דרום-אמריקני" בשירה, בפולקלור ובגסטרונומיה.
27
במזכירות הוחלט לספק מקלטי טלוויזיה מגיל 25 ומעלה.
28
"טקס פרידה" מהמקלחת הציבורית לפני הריסתה.

משימת קטיף בפרדס

בשבת אביבית ושמשית במיוחד, לאחר תאומים רבים ומציאת תאריך לפי צרכי השוק... יצאנו כולנו בשיירה ארוכה לעבר חלקת השמוטי. הרעיון היה להפגיש את הילדים עם פעילות שפעם הייתה טריוויאלית וכל קיבוצניק "זכה" להשתתף בה, והיום נעשית ע"י שכירים ועובדים זרים. פעם קראו לזה "גיוסים" - עבודה ללא תמורה. אצלנו בשולי העבודה היה טמון חיזוק התקציב למשימות הבאות. אז קצת שמענו על איך הפרדס היה פעם... קצת אכלנו (איך אפשר שלא) וקטפנו וקטפנו, פטפטנו, צחקנו וכמובן הצטלמנו. היה נחמד ונעים ובסתר ליבנו שמחנו שאין יותר גיוסים חובה וזו רק משימה לשנת בר המצווה.

משימת תרומה לקיבוץ – שיפוץ הגן של יוני

חשבנו וחשבנו והתלבטנו ושוב התלבטנו. רצינו לעשות זולה, אחר כך חשבנו להצטרף לפרויקט של גן השעשועים החדש ליד מרפאת השיניים ושוב חשבנו וחשבנו ואז... צץ לו רעיון נפלא - את ה"גן של יוני" לחדש, לצבוע, לקטש, להוסיף ספסלים, נדנדות, לשתול שיחים ועץ ליצי'. כמובן - באמצע איפה שהשולחן ההרוס, ניצור פסיפס אהבה ליוני, שעבד 45 שנה כחצרן ילדים ובקיץ שעבר סיים את עבודתו ואפילו המחסן הנצחי שלו שהיה כאן ממול כבר איננו, אז לא רק שנחדש את הגן, נתחבר להיסטוריה ולאישי יקר, יקר, שרק טוב תמיד עושה. וכך נכתב: "ליוני באהבה מקבוצת ליצי'". כך, ביום חם במיוחד בסוף חודש אפריל 2017 התאספו הילדים וקצת הורים ובחדוות עבודה, צבעו, קשטו, גרפו, בנו ספסלים ממשטחים, ופסיפס יפהפה במרכז, וכמה מהנה היה לראות שוב באחר הצהריים בימות השבוע ילדים והורים נהנים מתנדנדים וצחקו על פניהם.

יום חלוץ בודד / שחר יעקבי

ביום שישי נפגשנו במרכזון לתדריך וחולקנו לקבוצות. כל קבוצה נסעה מקום שונה בחירבת סמרה. משם יצאנו לנווט בעזרת מפה כדי למצוא נקודה שבה השאירו לנו ארגז עם ציוד ואוכל. אחרי שמצאנו את הארגז סחבנו אותו חזרה לנקודה שבה הקמנו מחנה בעצמנו, ללא עזרת מבוגרים. במחנה הדלקנו מדורה, בנינו אוהל והכנו לעצמנו אוכל לבד. זאת הייתה חוויה נחמדה להיות במחנה להסתדר לבד. היה כיף לבלות אחד עם השני. אחר הצהריים נאספו כל הקבוצות למפגש משותף שבו היו גם מבוגרים. הכנו ביחד ארוחת ערב – מרק, תבשיל עוף, סלט, שניצלים, ואורז. בזמן שהאוכל התבשל על מדורות שיחקנו שני דגלים וזה היה ממש נחמד וכיף. אחרי ארוחת הערב נסענו חזרה הביתה. זאת הייתה משימה מהנה מאוד - לבלות יחד בלי נוכחות של מבוגרים, ולהסתדר בטבע בלי עזרה.

משימה למען הקהילה / יהל רז

במשימה זו בחרנו לבוא לבית הספר שבו לומד גיא שרון (מהשכבה שלנו). היו לנו מספר רעיונות מה לעשות בביקור שלנו בבית הספר, ולכן לפני שנסענו לשם, הגיע אלינו צוות קטן מבית הספר שהסביר לנו מי הילדים שלומדים בבית הספר, מה הצרכים שלהם וכיצד בית הספר מתנהל. הם שיתפו אותנו שיכול להיות שישנם ילדים שיהיה קשה להם לקבל את ביקורנו ולכן חשבנו יחד עם הצוות מה יהיה מתאים שנעשה בביקור שלנו בבית הספר. בנוסף, באותו מפגש, צוות בית הספר נתן לנו להתנסות איך זה מרגיש להיות בעלי לקות ראייה או לקות מוטורית ע"י משימות שנתנו לנו.

לאחר שגיבשנו החלטה מה תהיה תוכנית הביקור שלנו, התחלקנו לצוותים כשכל קבוצה הכינה משהו לקראת הביקור: קבוצה אחת הכינה חבילה עוברת, קבוצה שנייה הכינה חלות אישיות לילדי הכיתה, קבוצה שלישית הכינה שירי שבת לנגן בקבלת השבת המשותפת וקבוצה רביעית ארגנה כיבוד.

כשהגענו כל כך התרגשנו לראות שוב את גיא. גיא שמח לראות שבאנו לבקר וכך גם שאר הילדים בכיתה שלו. שיחקנו חבילה עוברת, ומשחק הכרות עם כדור, אחרי זה שרנו שירי שבת בליווי של מעין זילבר ויהל. עשינו ביחד קידוש, הדלקנו נרות ובירכנו על היין והחלה ולבסוף הצטלמנו עם גיא וגם שיחקנו איתו קצת בחוץ. לנו היה ממש כיף וזה היה נראה שגם לגיא.

לראות את האחר / דקלה שרון

קבוצת ליצי היקרה,

מכירים את הסיפור על בייגלה הכלב? "ובבוקר אחד בחודש מאי נולדו חמישה גורי כלב תחש... שמו של אחד מהם היה דוכס. הגורים גדלו כפי שגורים נוהגים לגדול. בשבועות הראשונים הם היו כל כך דומים אחד לשני עד שאי אפשר היה להבדיל ביניהם. אבל כעבור 9 שבועות התחיל דוכס פתאום לגדול ולגדול..." - אז כמו זה, רק הפוך...

אני דקלה, אמא של גיא. גיא נולד ממש אתכם באותה השנה. את חלקכם הכרנו עוד מבית התינוקות, את חלקכם פגשנו בגן, ואת אלו שהגיעו מאוחר יותר לקיבוץ, כשגיא כבר יצא למערכת החינוך המיוחד, אנחנו כמעט לא מכירים.

כשדיברו איתי על שיתופו של גיא במשימות שנת בר המצווה, עלו בי תחושות קשות. הלא אתם נערים גדולים ובוגרים, והוא - הוא עדיין ילד. ובכל זאת - למשימה שהתבררה כנעימה ביותר, הגעתי. המשימה היתה הפעלה בבית הספר של גיא, בכיתה שלו. התגלתה בפניי חבורת ילדים-נערים מקסימה. ילדים רגישים, מלאי אהבה וחמלה. גיא היה כל כך מאושר, הוא הבין שאתם שם בגללו, בשבילו. הוא יצר קשר עין וקשר לב עם חלקכם וזה היה פשוט מרגש.

אז גיא שלי, שהוא בן 13, כמותכם, הוא ילד קצת שונה. אבל גם לשוני יש יתרונות לפעמים. הוא לא מדבר, אז גם לא יכול לצעוק עליי.

הוא לא הולך לבד, אז אין לי דאגות מתי יחזור.

הוא לא אוכל לבד, אז אני יכולה לדאוג ולוודא שאוכל אוכל בריא.

הוא לא מתלבש לבד, אז גם לא מבקש בגדי מותגים.

בדבר אחד גיא אולי דומה לבני גילו - גם הוא מחובר בקשר הדוק לאייפד!

ילדים נפלאים, זכיתי להכיר אתכם ממש על קצה המזלג, מאחלת לכם קודם כל בריאות, כי זה הכי חשוב. שתעשו דברים שיגרמו לכם להיות מאושרים, שתדעו לבחור את הדרך המתאימה לכם וללכת בה, ושתזכרו - שלא הכל מובן מאליו, ושדברים שנראים לכם כפשוטים, אולי עבור אחר הם מסובכים ואף לא ברורים, ושתדעו לתת לאחר הזה את המקום, להכיל אותו ולקבל אותו כפי שהוא.

בהצלחה בכל!

דקלה, גיא וכל המשפחה

יום ניווט בלא

ברכת ההורים

ילדי כיתת ליצ'י היקרים,

וואו, וואו, וואו,

יש רגעים בחיים שבהם הלב עולה על גדותיו... כזה הוא הרגע הזה בשבילנו. אנו מביטים בכם היום, במי שעד לא מזמן היו 17 תינוקות יפים וחמודים והפכו במהירות בלתי נתפסת לחבורת נערות ונערים מקסימים, כל אחת ואחד עם הייחוד המיוחד שלו – האחד גיטריסט, השניה מתעמלת, השלישי לימד ועוד ילמד אותנו שיעורים חשובים ברגישות ונתינה, זו שולטת בכל סודות האופנה והטיפוח ואילו חברתה משייטת בים. האחרת משחקת טניס ויש גם שחקני כדורגל וכדורסל, אחת ששרה, אחד שכבר טיפס על האולימפוס, גולשות גלים ומתמחות בשופינג. בקבוצה המיוחדת שלכם יש כאלה שפשוט אוהבים את הים, אחרים שיודעים להנות מאוכל טוב, אחת שהיא רקדנית וגם אופה, מומחית בקליעת צמות ועוד אחד שאמנם מתגורר מזה שנים בהולנד אבל מקפיד לשמור על קשר...

במהלך השנים ובעיקר בשנה האחרונה נהייתם קבוצה. בגרסתם, צמחתם, חוויתם ילדות ואושר וכיף, התעצבתם, למדתם להתמודד עם אתגרים ולקחת אחריות, גיליתם מהי חברות, פילסתם נתיבים לבד וביחד, הפכתם לבני מצווה ומצוות. נכונה לכם עוד דרך ארוכה. יהיו בה קשיים ושמחות, אכזבות ואהבות, עצב ואושר - חיים על כל מה שכרוך בהם. ואנחנו, ההורים, האחים והאחיות שלכם, תמיד נהיה שם לצדכם. ללוות ולכוון, לעצב ולתמוך, אבל בעיקר לחבק ולאהוב כמה שיותר. אז תמשיכו לגדול ולצעוד – כל אחד בשביל שנועד לו, אל תחששו לטעום ולהסתקרן, ללמוד ולצמוח, לגובה ולעומק. רק בקשה אחת צנועה יש לנו אליכם - אל תעשו את זה מהר מדי. יש זמן, גלו סבלנות, תנו לנו ליהנות אתכם ומכם כמה שיותר, עד כמה שרק אפשר.

אוהבים אתכם

